

DANSARINA

Si no hi ha mort
què importa la pluja,
l'ardent sorra del malson
de fred estremida.
Si amb el sol que fuig
no vingués el primer foscant,
com beuríem el gebre de la lluna.
Terra exacta, sens tu el cor no existeix.
Però balla mentre, dansarina,
giravolta de tristesa
sobre l'estany gelat dels nostres somnis,
lentament, al pas d'una música remota,
sens badar-nos cap esquerra.

VENT DE PONENT

Impiu, supura l'agost
entre hores eixutes, i trau
d'aquest sopor balmat,
petit, un dolor com una esponja.
Somorta calitja llangueix la tarda
en tanta mort estèril.
Vent, de mar vesteix-te!
De sorra menuda, d'escuma trencada.
I quan la llum s'esmuny
com l'ombra del peix entre les ones,
l'escalpel de la fosca
siga vela, brisa teua.

ESBÓS DE L'ALTRA MORT

*I si muir
no m'oculteu del dia,
del brunzir de l'escuma
contra les roques*

*que vull el batent del rierol
en les fulles del vent*

*així, com esqueixa el tallamar
els sargassos de l'ombra*

*com la sant esmerilada
de remotes gavines*

*tant ceguen,
en l'ànima dels ulls,
les escates dels crancs!*

*blancs verins masegant
aquesta avinguda del silenci
buida de xiprers*

De lluny, escolte ara com trafeguen
amunt i avall, d'un lloc a un altre,
els seus somnis els hòmens
com un carruatge entre la fronda espessa.

*Rodes d'escuma per al seu cor,
bàlsams d'estels per als seus ulls!*

Ajupida, corbada pels anys,
com tots els divendres, ve aquesta dona
—vestit negre de vellut, rugós mocador—
amb l'acurat ram de violes que acostuma.
Com sempre, mentre entona idèntica salmòdia,
resseguiré la seua pell marcida, els solcs
que tantes calamarses malmeteren,
les closes parpelles i els llavis que humitegen,
les ungles que marees ennegriren.
A terra hi ha un cistell de maduixes
i exhala la seua roba estranya barreja:
olors de farigola, de carns, de peix fresc.
Sí, ara veig aquella plaça perlada de xops
que pels anys trenta construïren, de línies rectes
té l'ànima bullícia de cargols marins,
remor fonda d'escarabats com un so
fosc de campanes que la boira entela, talment
el cel gebrat en badar-se.

Sí, és la cresta d'una fumera .
a punt d'esvair-se, gairebé
ressò sense veu, quasi llimac que entre la carn s'escola,
fràgil jonc vinclant-se,
llapó, rovell verdol del somni
—recordes? fou a l'abril, un dia de sutze i metzina—:
si traus aqueixa flor del búcar
als dits els pètals seran bromall.

Llunyanament, encara ho escolte:
unes veus que espuirgen, l'estrèpit
d'aigua contra l'enclusa: són els martells de nit
rompent els vitralls de la fosca,

és la terra que bleixa, el guaret que espera,
la saba de la síndra o l'arnès de l'insecte,
ombra alada grontxant-se quan grava nítidament
les cuixes de la pluja,
el cos que en decandir-se
pels llavis és arrel de la mar que es crespa,
àngel encès, secretíssim tremor de pell,
la mort esfilagarsada.

*I si muir
no m'oblideu del dia*

*que l'ombra en el cresol espitlle
que el seu perfil d'ala trencada
merlets de castellera
traverse i en núvol esclate*

*bull un riu llarg de lava
sota aquest cobert d'hores resseques,
és que encara tinc el vol de l'astor
endins els ulls, i de fust la fletxa
que contra els malsons llençava,
és que encara fressegen les fulles del pubis
i tremen velams com aranyes del cor*

*jo sóc l'altra mort que ha de venir,
terra d'aigua, de boira mormoleig*

*mireu-me les mans: no són carn,
són d'argila,
mireu-me els ulls, fets d'espill
és la imatge profund clivell*

*algú que ignore ha jugat amb mi,
i vol que dibuixi i vol que esbosse
les aus invisibles que els límits obrin,
que serve, dins les arques
recòndites dels altres,
l'atxa de la pell*

*si travesse, però, aquest mar d'incertesa,
si vestit de silenci, entre nits de maragda,
sent udolar el llop negre dels dies,
què tindrè per a mi,
quines ones rebran aquesta platja?*

*I si muir
no m'oculceu del dia*